

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 513/2014-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť O. F., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 294/2012 z 24. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. F. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2014 doručená sťažnosť O. F. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a prerokovanie jeho záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 294/2012 z 24. októbra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a spisového materiálu na vec sa vzťahujúceho vyžiadaného z Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vyplýva, že na okresnom súde prebiehalo konanie o návrhu sťažovateľa na pozbavenie spôsobilosti na právne úkony odporcov v 1. až 5. rade [(sudcov okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu), ktoré už bolo právoplatne zastavené uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Ps 1/2011 z 27. februára 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22. apríla 2014, pozn.] . Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Ps 1/2011 z 21. februára 2012 vyzval sťažovateľa na predloženie lekárskeho vysvedčenia o duševnom stave odporcov v 1. až 5. rade. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu odvolanie, ktorým žiadal zrušiť odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu a vec vrátiť na nové konanie. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 11 CoP 160/2012 z 30. apríla 2012 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 30. apríla 2012“) odmietol odvolanie sťažovateľa z dôvodu, že odvolanie proti uzneseniu upravujúcemu vedenie konania nie je prípustné.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu z 30. apríla 2012 dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol ako neprípustné, pretože v tomto konkrétnom prípade jeho prípustnosť nebolo možné vyvodiť z § 239 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody uvedené v § 237 OSP.

Sťažovateľ považuje tento postup všeobecných súdov za porušujúci jeho v sťažnosti označené základné práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru a poukazuje na to, že porušeniu „*predchádzalo simulované konanie Okresným súdom Bratislava I v civilnej veci vedenej pod sp. zn. 15 C 30/01, zahájené návrhom na zrušenie hospodárskej zmluvy uzatvorenej podľa § 347 HZ dňa 27. 03. 1990*“, pričom chronologicky popisuje aj priebeh tohto konania na prvostupňovom, ako aj druhostupňovom súde.

Podľa názoru sťažovateľa odporcovia v 1. až 5. rade „konali na všetkých stupňoch konania vo veci 15 C 30/01 nad rámec svojej právomoci bez zreteľa na ich úradnú povinnosť zrušiť rozsudok z 24. 05. 2005 a uznesenie z 15. 01. 2006... Svojím konaním bránili sťažovateľovi v práve, aby konal v procesných podmienkach konania, pritom sa svojej úradnej povinnosti zrušiť uvedený svojvoľný rozsudok a nezákonné uznesenie vôbec nezabavili.“.

Ku konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 2 Ps 1/2011 sťažovateľ uvádza, že z v sťažnosti popísaného skutkového stavu je dôvodné sa domnievať, že „sudcovia, ktorí nedbajú vlastných deliktov pri výkone svojej funkcie sudcu, nie sú v preukázanej časti súdni. Ak ale prvostupňový súd vyzval žalobcu na predloženie lekárskeho vysvedčenia o duševnom stave odporcov 1/ až 5/, žiadal nemožné plnenie, lebo sťažovateľ nemá ani úradnú autoritu a ani iný prístup k takému vysvedčeniu sudcov, čím je preukázané, že výzva bola iracionálna a preto v dobrej viere nebolo ustanovenie § 186 ods. 2 O. s. p. aplikovateľné: z dikcie ustanovenia predsa vyplýva, že súd môže, ale i nemusí, vyzvať navrhovateľa na predloženie lekárskeho vysvedčenia a tým sú prekážky konania zo strany súdu očividné.“.

Sťažovateľ preto považuje odmietnutie jeho odvolania vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Ps 1/2011 za „contra bonos mores v nadväznosti na prostriedky nápravy z dôvodu, že zákonom sa garantuje sťažovateľovi prístup na súd a tým aj právo dokazovať pred súdom dôkaznými listinami, v čom tkvie nespôsobilosť sudcov, ktorí boli poskytnutiu spravodlivosti in flagrante bez ohľadu na následky svojho konania a spôsobili sťažovateľovi škodu. Skutočnosť, že sťažovateľ nemá prístup k lekárskeým vysvedčeniam, ktoré podliehajú špeciálnej mlčanlivosti lekárov a sú chránené aj Ústavou SR a Dohovorom v čl. 8, nemohla byť pre súd racionálny dôvod na odmietnutie konania: a to aj preto, že navrhovateľ na predloženie takého vysvedčenia vyzval všetkých odporcov.“.

Ďalej sťažovateľ v sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu jeho v sťažnosti označeným základným právam podľa ústavy a právu podľa dohovoru cituje aj z judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 32/2001, II. ÚS 52/1999, I. ÚS 47/1996).

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, zruší toto uznesenie najvyššieho súdu a prikáže najvyššiemu súdu, aby konal bez zbytočných prietáhov. Taktiež žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie a trovy konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď s'ťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd s'ťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania s'ťažnosti zistil, že okresný súd 5. októbra 2012 predložil najvyššiemu súdu dovolanie s'ťažovateľa z 26. júna 2012. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 294/2012 z 24. októbra 2013 rozhodol, že dovolanie s'ťažovateľa odmieta. Predmetné uznesenie bolo s'ťažovateľovi doručené 20. decembra 2013. V čase doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu (24. februára 2014) už teda najvyšší súd nemohol porušovať s'ťažovateľovo základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu zakladá dôvod na jej odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že podľa jeho názoru k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže dôjsť v dôsledku nečinnosti alebo nesprávnej činnosti všeobecného súdu, avšak iba samotným rozhodnutím všeobecného súdu označené práva porušené byť nemôžu (obdobne III. ÚS 143/05, III. ÚS 258/05).

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý jeho dovolanie proti uzneseniu krajského súdu z 30. apríla 2012 odmietol.

V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto

právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky vo všeobecnosti upravujú ustanovenia § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

„V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V danom prípade je dovolanie podané proti odmietajúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky ani jedného z uznesení uvedených v ustanoveniach vymenovaných vyššie. Nejde o zmeňujúce, ani o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, preto prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. neprichádza do úvahy.

Ak súdne konanie trpí niektorou z vad vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta

druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Vo všeobecnosti pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Takýmto rozhodnutím je napr. uznesenie, ktorým odvolací súd nesprávne odmietne odvolanie ako oneskorene podané (porovnaj rozhodnutie uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 23, ročník 1994). Za takéto rozhodnutie treba považovať aj uznesenie, ktorým odvolací súd nesprávne odmietne odvolanie z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je neprípustné (§ 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.).“.

V posudzovanej veci však podľa názoru najvyššieho súdu o takýto prípad nešlo a „Odvolací súd správne, v súlade s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odmietol odvolanie navrhovateľa smerujúce proti uzneseniu prvostupňového súdu o uložení mu povinnosti predložiť súdu v stanovenej lehote lekárske vysvedčenie o duševnom stave odporcov, pretože ide o uznesenie, ktoré patrí medzi uznesenia upravujúce vedenie konania (R 29/1970), proti ktorým odvolanie v zmysle § 202 ods. 3 písm. a/ O. s. p. nie je prípustné. Správnym rozhodnutím o odmietnutí odvolania mu preto neodňal možnosť konať pred súdom.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené

v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.“

V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 30. apríla 2012, sú zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uvedené dôvody, pre ktoré dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľovi odmietol.

Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o prípustnosti dovolania (bez toho, aby posudzoval správnosť skutkových alebo právnych záverov krajského súdu). Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne, práve naopak, obsahuje dostatok presvedčivých dôvodov na svoj výrok.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je ani opravným súdom proti rozhodnutiam najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov zo strany všeobecných súdov, mohol by nahradiť napadnutý názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. Podľa názoru ústavného súdu však rozhodnutie najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa odôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť

a preskúmať spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemôže byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodit' iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup občianskoprávných súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00, IV. ÚS 412/2010, I. ÚS 275/2012).

Ústavný súd preto s'ťažnosť v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí s'ťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi s'ťažovateľa (zrušením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) uplatnenými v s'ťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2014